

"Blauwbroekje, een kinderverhaal (opdracht schrijfcursus)"

Nog niet zo heel lang geleden was er een jongetje dat eigenlijk Geert heette. Niemand noemde hem zo. Iedereen zei Blauwbroekje tegen hem omdat hij altijd een blauw broekje droeg. Zijn moeder had nog wel eens een groen broekje geprobeerd of een rood, maar die trok hij gewoon weer uit. Dus voortaan kreeg Geert alleen maar blauwe broekjes. Blauwbroekje en zijn moeder waren met zijn tweeën. Zijn vader was ooit eens sigaretten gaan halen. Die winkel moest wel héél ver weg zijn, want hij was nog steeds niet terug. Nu was er een zus van de moeder die in de dierentuin vlakbij de wolven verzorgde. Ze had suikerziekte en was haar injectie vergeten. Ze kon niet tegen de wolven zeggen: 'Letten jullie maar even op jezelf.' Je moest bij de mensen altijd opletten dat ze geen arm of been door de tralies zouden steken. Die wolven waren zo moeilijk niet. Eigenlijk was die tante van Blauwbroekje dus mensenoppasser, maar dat kon je niet zeggen, want dan moesten de mensen in de kooi en de wolven erbuiten. Ach dat maakte misschien niet zoveel uit, maar regels zijn regels.

Blauwbroekje moest dus in zijn eentje naar de dierentuin want zijn moeder was aan de was. Het was maandagmorgen en wasdag. Daar viel niets aan te veranderen, dat had Blauwbroekje inmiddels wel gemerkt. Moeder kwam even van de was af om hem te waarschuwen voor alle gevaren onderweg.

Het was een beetje mistig op straat. Toch was Blauwbroekje niet echt bang, want hij had de blauwe band van karate en daar kon hij zich best mee redden.

Blauwbroekje liep stevig door. Bij de ingang zwaaide hij naar de mevrouw achter het loket, hij mocht altijd doorlopen omdat zijn tante daar werkte.

Nu kwam ze naar Blauwbroekje toe en zei dat hij beter niet alleen verder kon gaan. Er was namelijk een wolf ontsnapt. Blauwbroekje wachtte even, maar toen de vrouw naar een andere bezoeker toe liep, maakte hij dat hij weg kwam.

Het was best een eindje lopen naar het wolvenverblijf. Blauwbroekje stapte stevig door tot hij uit de mist een beest zag opdoemen. Dàt zal de wolf wel zijn, dacht hij, die heeft vast nog nooit van karate gehoord. Nou dat had de wolf inderdaad niet, maar hij werkte toch niet mee dus was moeilijk neer te meppen.

Blauwbroekje was het ineens zat. Hij pakte de spuit van zijn tante en jaste hem in het harige lijf. Na nog wat heen en weer gespring lag de wolf zo maar plat op de grond. Blauwbroekje pakte hem bij de staart en sleepte hem terug naar het wolvenverblijf. Daar hing zijn tante scheef tegen de tralies. Ze had ècht haar spuit nodig. Gelukkig had Blauwbroekje er twee meegenomen en ze was niet zo lastig als de wolf dus die ging er zó in. Hij zette haar op een bankje, sleepte de wolf zijn verblijf in en zo was alles weer bij het oude.